

VĚSTNÍK

SPOLEČNOSTI ANNY PAMMROVÉ

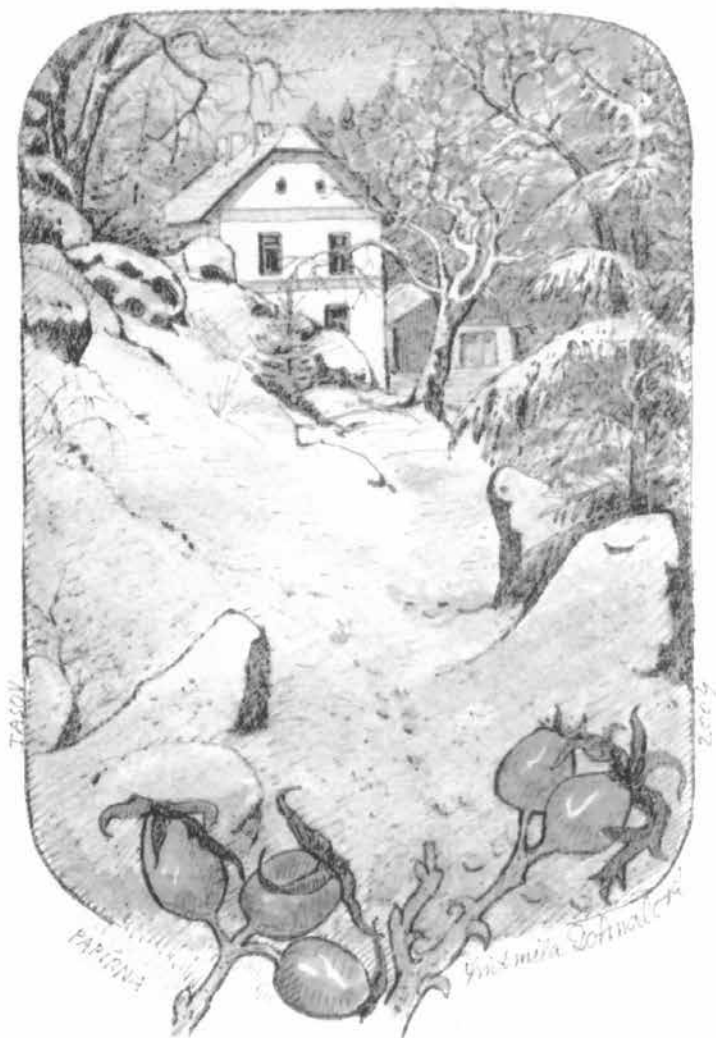

Cestou ke slunci (foto Jana Koudelová)

64

TIŠNOV

Prosinec 2016

Lidmila Dohnalová: Papírna u Tasova

Milí přátelé, novoroční číslo našeho časopisu dostáváte do rukou ve dnech, kdy zima udeřila se stejnou silou, jakou na své žďářské samotě tísnivě prožívala Anna Pammrová. Nalistujeme-li v korespondenci s paní Emilií Havlovou vánoční dopis z roku 1917, okouzlí nás neobvykle jemné zachycení zimní atmosféry: „*U nás je všechno asi týden pokryto vrstvou dobře umrzlého sněhu a nad tím vánočním kobercem po dlouhé době konečně – modrý a zčištěný blankyt. Následující barvy sice nejsou národní: temně zelená, bílá a modrá je trikolóra, již se ozdobilo k oslavě převratu moje okolí – ale je to tak čisté, vonné a tiché.*” Tento obrázek podmanivé žďářské krajiny tiše souzní s vánočním poselstvím Milady Škárové, které přítomné vydání otevírá.

První tematický okruh příspěvků je záramován podzimem. Bylo to opět v září, kdy jsme usedli mezi přátele v tišnovské galerii Diana. Letos byl podzim přítomen nejen výhledem na barevný plášť, do něhož se oblékla Květnice, ale hlavní náplní programu bylo představení druhého, rozšířeného a doplněného vydání knihy, jejíž název souzněl s atmosférou – *Navštivte mne s podzimem*. Velkou zásluhu na uskutečnění záměru, který byl vysloven Helenou Pernicovou přesně rok předtím, v září 2015, má právě ona, která s vynaložením energie, času a zaujetí pro věc knihu k novému vydání připravila. Jí a jejím spolupracovnicím patří autorčin srdečný dík.

Další zájemci o pammrovskou tematiku se sešli 8. listopadu v Městské knihovně v Bystřici n. P., aby se též seznámili s druhým vydáním knihy, kterou někteří otevřeli poprvé již v první polovině 90. let. Program setkání byl doplněn nahlédnutím do korespondence Březina–Pammrová, v němž se vedle V. Urbánkové úspěšně představili recitátoři Milena Vránová a Milan Hanák. První vydání uvedené knihy se dočkalo několika recenzí. Nejzásadnější z nich uveřejnil náš předčasně zesnulý zakládající člen, brněnský filosof Josef Karola, v literárním časopise Tvar v roce 1995 a my ji poprvé předkládáme také čtenářům věstníku.

V další části nepřehlédněte obsáhlou stať Václava Zábřhi o Tasovu. Autor v ní shrnuje svoje svým způsobem demlovská bádání a předkládá čtenářům i informace o významné konferenci konané v Tasově v polovině letošního září. V rubrice DOPORUČUJEME připomíná pravidelný přispěvatel pan Vlastimil Otáhal výročí Jaroslava Seiferta a seznamuje s novým vydáním jeho sbírky Maminka. Pozornost prosím věnujte též závěrečným stránkám a zprávě o volbě nového výboru Společnosti.

Do nového roku přejeme všem členům i příznivcům
slovy Anny Pammrové: „Zářný klid trvale!“

Vlasta Urbánková

Kudy, kudy...Kam a proč rokem 2017?

Milada Škárová

Světlo hledáte ?
Kde lidskost " se ptáte ?
Řekněte přece, jak se to stalo,
staré ze pravy, málo se dítalo,
pramen že vyschl odvěkých krás ?!
Kde stavět chcete, sami boríte,
živou duši v peklo noříte ...
"Každý přec stvořen, životem daren,
"hymny by jásal ve tisíc let den",
tak psali v knihách v pradávných dobách !
Jak se to stalo, řekněte jen,
ve stroj že stočen,
člověk zotročen,
v pustém svém nitru plodí tu zvěr ...

(Anna Janmrova, někdy před 700 lety)

Jak tak v tom - globálním i lokálním -
veleruchu s tichou samozřejmostí kolem nás - a
snad i v nás - už zase prochází a možná i
nějak působí ADVENT, tak se odkudsi opět
vynorují známé, avšak zároveň docela nové
vznikající otázky:

Jak jsem prožila ten pomalu i rychle ke
svému konci minulý rok 2016?

Účastnila jsem se vědomě na jeho složitě,
pozvolna, avšak i s nečekanými skoky se
vyvíjejících událostech, směřujících odněkud
někam - to vše z nějakých důvodů, příčin a
souvislostí?

Něco nového přichází!

Poznáám, pročtím, porozumím, nějak něco
zachyťm?

Budu mít někde uvnitř dost viny a naděje,
správně podpiřané tvorkou láskou, která
přijí i „hory přenašče“!

Tedy: Kudy, Kudy ... Kam a proč
rokem 2017?

Vědomé hledání a nalézání správných
lesních i duchovních cestíček přejí všem,
kteří jsme TADY na Zemi právě TĚD!

Setkáme se?

M.Š.K.

Nové vydání knihy Navštivte mne s podzimem

Helena Pernicová

Sobota 17. září byla pro naši Společnost a naše přátele a příznivce významným dnem. Sešli jsme se v Galerii Diana v Tišnově, abychom společně „oficiálně“ popřáli naší předsedkyni Vlastě Urbánkové k jejímu letošnímu životnímu jubileu a abychom mezi čtenáře uvedli druhé, upravené vydání její knihy *Navštivte mne s podzimem*. Tato svým způsobem průlomová práce o životě Anny Pammrové, využívající v hojné míře svědectví ještě žijících současníků, vyšla v roce 1994 a byla již řadu let zcela nedostupná. Vzhledem k obsahové i literární hodnotě knihy a k její přitažlivosti pro čtenáře jsme se rozhodli pro její druhé vydání. Nejde ovšem o pouhý přetisk, ale o nově revidované a doplněné vydání. To znamená, že jsme provedli důkladnou kontrolu jednotlivých obsahových složek knihy a v maximální možné míře do knihy doplnili nové poznatky a skutečnosti, většinou formou speciálně označených poznámek. Revidována a rozšířena byla také obrazová příloha. Nás vydavatelský záměr bylo možné uskutečnit díky finanční podpoře Městského úřadu v Tišnově a díky spolupráci s tišnovským nakladatelstvím Sursum Miroslava Klepáčka. Ve vydavatelské aktivitě chceme pokračovat i v novém roce a připravit k vydání spis Anny Pammrové *Cestou k zářnému cíli*.

Program celého odpoledne uváděla Helena Pernicová, o jubilentce a její knize hovořil Pavel Adamec. Ukázky z knihy přednesla Kristýna Čermáková a za krásné hudební vstupy děkujeme tišnovskému seskupení Duo Tres Jana Brdíčka. Celkovou atmosféru setkání ilustrují fotografie na následujících stranách.

Kniha o Anně Pammrové

Josef E. Karola

(přetisk recenze z r. 1995 k 1. vydání knihy Navštivte mne s podzimem)

Na sklonku minulého roku (1994) vydalo tišnovské nakladatelství BOREK publikaci nazvanou *Navštivte mne s podzimem*. Za touto metaforou je dobře utajeno pojednání o životních osudech Anny Pammrové a „lidech kolem ní“. Zvolený název působí dvojsečně: na jedné straně může lákat svou neurčitostí, současně však zastírá podstatu sdělovaného obsahu. Znalci a potencionální čtenáři A. Pammrové v něm postrádají upozorňující návěští.

Autorkou zmíněného díla je Vlasta Urbánková, gymnaziální profesorka v Bystřici nad Pernštejnem. Její spis není koncipován jako monografie prokreslující život a dílo A. Pammrové systematicky vyčerpávajícím způsobem. V. Urbánková se s neskrývaným zaujetím vydala poněkud jiným směrem. Když se zevrubně seznámila s množinou jí dostupných informací a přihlédla navíc i k novým, dosud neznámým pramenům, nechává se unášet proudem asociací.

Putujíc místy pobytu i krajinami duše žďárecké poustevnice, sází na metodu „živého reagování“. Příběh „své“ Anny (křest. jménem též Marie) rozehrává nikoli v chronologickém sledu, nýbrž v obtížněji sledovatelném, o to však zajímavějším prostupu personálních dějů místních a časových. Dokáže se vcítit do zobrazované role a se zjevným potěšením si hrát s obrazy prožitků, myšlenkovými reflexemi i fantazijními konstrukty. Kultivovaný smysl pro poetično u ní splývá s láskou k přírodním krásám Vysočiny.

Autorka se pokouší zodpovědět (aniž by blíže tematizovala svůj záměr) v podstatě jednu jedinou otázku „Kdo vlastně byla Anna Pammrová?“.

V nezřídka novém osvětlení se jí daří zviditelnit důležité momenty Annina životaběhu: dětství a dospívání mimo rodný dům, situace mladé ženy a nezaopatřené matky, nešťastné manželství, únik z cizoty egoismem ovládané společnosti do žďárecké samoty, zabezpečování obživy převážně vlastní fyzickou prací, starost o výchovu dětí, předčasná smrt dcery Almy, záhadné zmizení dospělého syna Františka atd.

V. Urbánková se přitom nezabývá kronikářským popisem reálií, ale zaměřuje pozornost na dramatické zřetězení událostí, rozličné doteky, průniky a zasuté detaily životního světa A. Pammrové. Čtenářům tak nabízí jedinečnou příležitost nahlédnout do samotářské psychologie „ženy s duší lesa“ a poznat, jak se vyrovnávala s tzv. existenciální čtveřinou, nebo jinak – se základními tahy svého „já“ (sklon k sebeodcizení, sebepotvrzení, problém „přesažnosti“ a životní rovnováhy).

Z heuristického hlediska je kniha V. Urbánkové cenná již tím, že zpřítomňuje osobnost A. Pammrové očima ještě žijících pamětníků ze Žďárce, Dolních Louček a z Tišnova. Patřili k nim manželé Palasovi, B. Vejpusťková, J. Formánková, a další. Autorka měla navíc velké štěstí, že mohla pracovat s poměrně rozsáhlým autobiografickým fragmentem (více než 150 rukopisných stran), známým pod označením „Antieva“. K potěšení ctitelů A. Pammrové z něj též v různých vztahových rámcích (dík pochopení držitelů této jedinečné památky) citovala.

Hlavní pozornost však autorka zaměřila na jiný druh „osobních dokumentů“ (ve smyslu F. Znanieckého a W. I. Thomase), které představuje rozvětvená a hojná korespondence. A. Pammrová ji vedla s mnoha lidmi, soustavněji a s hlubším ponorem pak zejména s těmi, kdo jí byli nějakým způsobem blízcí. Činila tak nejen pro snesitelnost tíhy samoty, ale i z potřeby intelektuálního sebeuplatnění (ruku v ruce

s publicistickými příspěvky, tvorbou knižní a činností překladatelskou). Tyto kontakty nebyly sice ještě náležitě zmapovány a analyzovány, nicméně o dominantních poštovních stycích již mnohé víme.

Platí to především o dlouholetém vzájemném dopisování mezi A. Pammrovou s O. Březinou, jemuž je věnována kapitola „Román v dopisech“. Z Chalupného edice Březinových listů je patrné, že korespondence s „tajemnou přítelkyní“ přesáhla horizont věcí důvěrných a velmi intenzivně se dotýkala též záležitostí sociálních, kulturních, náboženských a filosofických. I když v životě O. Březiny nebyla A. Pammrová ženou jedinou (přátelství básníka-učitele s jaroměřickou kolegyní E. Lakomou), dotek právě jejích osudů měl mimo jakoukoli pochybnost zcela výjimečný ráz. A, Pammrová se prostřednictvím O. Březiny dostávala do kontaktu se vzácnými hodnotami estetického a humanistického poselství, které našly své zastřešení ve vybraném společenství „Stříbrného kruhu“.

Objevnou povahu má v knize V. Urbánkové (po signálním sdělení O. Doležela) také využití korespondence A. Pammrové s evangelickým knězem, lidumilem, filosofickým syntetikem, globalistickým vizionářem a pacifistou Jánem Maliarikem. (Proslul svým odvážným happeningovým odsudkem válečného běsnění na scéně pražského Národního divadla r. 1916 a spisem „Celozemský universální stát“). Nevšední význam měly i styky, které se vyvinuly mezi A. Pammrovou a německým myslitelem, antifašistou, průkopníkem ekologických koncepcí a aktivit, hannoverským prof. dr. Th. Lessingem. (Jeho filosofii dějin kupř. vysoce ocenil český historik J. Pekař). V této souvislosti je namístě připomenout nejen Lessingovu návštěvu ve Žďárce (1926), ale i to, že A. Pammrová se stala u nás první překladatelkou jeho stěžejních děl („Dějiny jako vsunutí Smyslu v Nesmyslné“, „Evropa a Asie“, „Prokletá kultura“, ukázky

z knihy „Moje zvířata“). V. Urbánková neopomněla ani korespondenci rodinnou; hojně těžila obzvláště z listů, které si A. Pammrová vyměňovala se svou mladší, umělecky založenou a zcestovalou sestrou Eleonorou Křemenovou (pseudonym Leonora Pohorská).

Práce s korespondenčními soubory přinesla dozajista pozoruhodné výsledky, ačkoli ji nelze pokládat za zcela uzavřenou. (Neznáme kupř. dopisy A. Pammrové O. Březinovi anebo Maliarikovy dopisy A. Pammrové apod.). Dostupné a autorkou přetavené informace však evidentně obohatily obraz A. Pammrové o některé nové rysy. Zviditelnily zvláštnosti jejich vztahů k lidem, sociálnímu dění, přírodě a Kosmu. V. Urbánková se tu a tam přiblížila k podstatě téměř neprozkoumaných myšlenkových pochodů, pro něž žďárecká filosofka hledala mnohdy velmi úporně, a žel ne vždy úspěšně, přiměřený literární výraz. Četné jazykové novotvary a šifry, které A. Pammrová vyslala do komunikačního prostoru, jsou stále určitou výzvou. Zdá se, že by si zasluhovaly pozornosti odborníků, podobně jako třeba zvláštní jazyk J. Maliarika.

Třetím okruhem pramenů, z nichž autorka čerpala, je vlastní literární tvorba A. Pammrové. Cestou za poznáním v tomto směru se musela vyrovnávat s mnoha překážkami – od operativní nedostupnosti porůznu rozesetých časopiseckých článků, a dokonce i některých klíčových titulů knižních (v seznamu užité literatury chybí kupř. pojednání „O mateřství a pamateřství“, román s autobiografickými rysy „Alfa“ aj.) až po citelnou absenci seriózních analytických studií.

Svůj zájem upřela autorka hlavně na „ženskou otázku“, která je ústředním nervem celoživotního přemítání A. Pammrové. Tedy k tématu navýsost kontroverznímu, jehož expozicí A. Pammrová spíše odpuzovala, než získávala. Šokující, sexismem zatížené vývody o vztahu obou pohlaví patrně (spolu s obecnou neznalostí) způsobily, že dějiny feministického

hnutí nevzaly Pammrovou prostě na vědomí. (Její jméno bychom marně hledali kupř. v monotematickém čísle „Filosofického časopisu“ 5/1992, věnovaném i české feministické filosofii.

V. Urbánková se snaží pochopit A. Pammrovou v její „jinakosti“ a personální protikladnosti i co se týče „mužsko-ženské“ otázky. Krajnosti samozřejmě nesdílí, má však cit pro motivy a umí rozlišovat v řádu hodnot. Aniž by se zabývala domněnkami o možné zvláštní sexuální orientaci v podtextu jejích provokujících tezí a vývodů, zdůrazňuje v podstatě toto: A. Pammrová i zasluhuje pozornosti ne svým zarputilým odmítáním mužského (falistického) živlu a přepjatým „antievaismem“, nýbrž hluboce procítěným protestem proti sociální degradaci žen a připomínáním odpovědnosti za život v mateřství. Proti vyzývané a svolné biblické Evě stavěla Pammrová Eu prastarého Babylonu, která „napomáhala k péči o život“. Pammrová zajisté nebyla z rodu zapálených reformátorek, avšak připojila svůj hlas na podporu hnutí za rovnoprávné zastoupení žen v parlamentních sborech. Vyslovila přesvědčení, že je naprosto „nevyhnutelná účast obou pohlaví na zákonodárství“ (anketa z r. 1912).

Celou svou senzibilní bytostí i způsobem života dávala A. Pammrová zcela nezakrytě najevo odpor vůči vykořisťování světa. Popuzovala ji nervózně rozkmitaná moderní „pakultura“, propadnutí lidí honbě za spotřebou a požitkářstvím, jejich zotročování mocí peněz, jakož i rabování a znečišťování Matky-Země ve jménu vědeckého a technického pokroku. Tomuto nezřídka přepjatému kriticismu však nebyla tak úplně cizí touha nějak se angažovat a tím také zasáhnout do běhu věcí veřejných.

Snad i na dně její zahořklé povahy se v jistých okamžicích života skrývalo jezírko nadějí v soulad „Cifry a Snu“. Není patrně nahodilé, že

spisy A. Pammrové jsou přijímány a tištěny v proslulé edici „Reformátor“ klatovského nakladatele Cyrilla M. Höschla. Ač neoplývala slovy nadšení na adresu oficiální vzdělanosti, přece jenom sdílela mnohé z očekávání takových mužů „touhy po lepším“, jako byli J.A. Komenský, T.G. Masaryk, J. Maliarik, Th. Lessing a jiní ekologové ducha.

Autorka knihy Navštivte mne s podzimem předeštlá v úvodu otázku „Čím mimořádným byla obdařena tato žena, která vedle Březiny zaujala i několik dalších významných osobností a která nezanechává lhostejným ani současníka, pokud je to člověk alespoň trochu vnímavý a reagující na dramatický běh své doby?“ Její vlastní hodnocení podstatných přínosů A. Pammrové vyjadřuje tato charakteristika: „Vedle stále se vracející „ženské otázky“ je to sebezáchovný vztah k přírodě, kritika konzumního využití civilizace, inspirace východními filosofiemi, ke kterým se pro jejich hledání harmonie obrací tolik současníků. Společným jmenovatelem jejího usilování byl citový a lidský životní postoj zcela protikladný účelovému pragmatismu a naprosto kontrastující se zhoubným technokratiem, který ovládl společenské klima záhy po její smrti.“

K docenění, konkretizaci a znovuoživení zmíněných aktiv myslitelského a literárního díla A. Pammrové přispěla i kniha V. Urbánkové, která se svou strukturou, informační hodnotou a formou podání vřazuje někam na rozhraní mezi literaturou faktu a beletrií. Je sice pravda, že mnohé v ní zůstalo pouze nahozeno a ještě ne zcela dopovězeno (týká se kupř. vztahů mezi rodinou lesníka Pammra a hraběcí rodem Haugwitzů, pobytu A. Pammrové ve Vídni a Linci, pohledu na Annu očima těch „zlých“ podle zásady „budiž slyšena i druhá strana apod.). V textu díla se, bohužel, objevují i některé nemilé nepřesnosti (snad v důsledku jisté tematické roztěkanosti a chvatu). Je škoda, že autorka ponechala při své

práci téměř úplně stranou rozsáhlou časopiseckou produkci A. Pammrové – od Šarpenova (vlastně Neprašova) „Dvacátého věku“ z počátku století přes mazdaznansky laděnou „Dobrou myšlenku“ až k brněnskému „Kolu“ a „Ladě“. Neexistují rovněž důvody jakkoli přehlížet (nota bene na základě zpráv z druhé ruky) soubor dopisů A. Pammrové rodině Havlových, vydaný samizdatově (patrně z iniciativy I. Havla) v r. 1983.

Nicméně přes tyto, příp. další možné kritické výtky, je její kniha jednou z nejpozoruhodnějších prací, které byly o Anně Pammrové napsány. Svým tematickým záběrem, originálními přínosy poznávacími a v neposlední řadě i čtenářsky přitažlivou formou zaplňuje V. Urbánková „bílé místo“ v literárním místopisu Moravy. Zároveň významně přispívá k všestrannému docenění a kritickému zhodnocení odkazu Anny Pammrové v dějinách českého myšlení uzavírajícího se dvacátého století.

Celková hodnota díla Navštivte mne s podzimem je umocněna více než dvaceti fotoreprodukcemi historicky cenných dokumentů, z nichž asi nejvíce zaujme unikátní podobizna tříadvacetileté A. Pammrové („vytažená“ ze skupinového snímku účastnic kursu pěstounek z r. 1883). Všem, kdo k vydání hodnotné publikace V. Urbánkové v tišnovském nakladatelství BOREK jakýmkoli způsobem přispěli, patří uznání a dík. A to tím spíše, že se objevila právě v předvečer dvojího významného jubilea Anny Pammrové (nar. 29. června 1860 v Jinošově, zemř. 19. září 1945 ve Žďárci.

Původně otištěno ve vlastivědném čtvrtletníku TIŠNOVSKO, roč XXVI., léto 1995, následně pak v pražském literárním časopise TVAR, 21. září 1995, č. 15.

Navštivte mne s podzimem

(Vyznání o setkání)

Helena Samková, roz. Pavelková

V podvečer 8. 11. 2016 se v příjemném prostředí Městské knihovny v Bystřici nad Pernštejnem konala beseda s paní prof. Vlastou Urbánkovou. Toto autorské čtení u příležitosti nového vydání její knihy *Navštivte mne s podzimem* bylo zaměřeno na korespondenci básníka Otokara Březiny s Annou Pammrovou. Recitace úryvků z knihy, v podání pana Milana Hanáka a paní Mileny Vránové, velice přispěla k srdečné atmosféře celého setkání.

S něhou a citem jsme byli seznamováni s osobnostmi, jejichž místo na slunci nezáhne a nejen dnešní generace o nich zřejmě nikdy neslyšela. Vyslovovaná slova hladila po duši, vzbuzovala vděčnost za krásu, která je kolem nás v každé generaci. Přiblížila nám příběhy osobností, pro které vzájemná korespondence byla povzbuzením a posilou v těžkých dobách.

S radostí mohu vyslovit poděkování všem, kteří se na této příležitosti, být pospolu, zasloužili. Největší dík patří paní Vlastě, že vážila namáhavou cestu v tomto podzimním čase. Poděkování patří také pracovníkům Městské knihovny v Bystřici n. P., členům Společnosti Anny Pammrové z Tišnova a v neposlední řadě návštěvníkům, mezi kterými převažovali absolventi bystřického gymnázia a bývalí žáci paní Vlasty. Společně jsme vytvořili velice přátelské, radostné a veselé společenství.

S manželem jsme patřili mezi žáky paní profesorky, od naší zkoušky dospělosti uběhlo několik desítek let. Bohužel manžel dnes už není mezi námi, přesto mohu říct, že jsme vždy s radostí vzpomínali na hodiny

českého jazyka, na setkávání s literaturou, poezií a krásou češtiny. Toto setkání mi to hodně připomnělo.

Snad těch několik neohrabaných slov, které jsem napsala bezprostředně po setkání kamarádce, vypoví víc: „...mě ta včerejší akce naladila do poetické nálady a vyloženě jsem prožívala takový ten gymnaziální nádech těch našich úvah, meditací a jiných rádoby poetických úkolů. Ne, že bych tehdy excelovala, ale stejně musím říct, že jsme ze sebe vydávali víc než bychom si mysleli, že jsme schopni. A ta Vlasta tím svým vzletným projevem prostě dokáže všechny vyexcitovat do jakéhosi poetična i po takové dlouhé době. Cestou ve vlaku jsem se snažila připomenout některé vyslovené odstavce a musela jsem opět přiznat, že tam ty obraty jsou opravdu s takovou lehkostí barevné, až mi z nich zní hudba. Nevím, co říct jako díky, že se to vůbec konalo.“

Paní profesorce s láskou... A těšíme se na další pokračování.

Setkání v zaplněné bystřické knihovně zahájila prof. Jarmila Michálková

Autorka knihy se svými čtenáři

Moje setkání s Václavem Havlem

Vlasta Urbánková

V ten neobvykle chladný den na sklonku března roku 1999 jsme se chystali na jednu z častých návštěv Jaroměřic nad Rokytnou. Naše přátelství se členy Společnosti Otokara Březiny trvalo už čtyři roky. Za tu dobu jsme poznali nevelké, ale půvabné městečko na západní Moravě díky řadě nevšedních zážitků, hlavně uměleckých. Především na nás při každé další návštěvě čekaly nové, často objevné stopy zdejšího bezmála třicetiletého pobytu Otokara Březiny, soustředěné zejména v jeho muzeu. Už sama okolnost, že dům, v němž básník celou tuto dobu žil, byl nově zrekonstruován, byla důkazem velké snahy místní samosprávy i mnoha obětavých občanů o záchranu březinovského muzea, které v předchozích temných dobách takřka zchátralo.

Pokaždé jsme rádi procházeli jedinečných barokním komplexem, především chrámem sv. Markéty, jehož mohutná kupole, připomínající Bruneleschiho zázrak ve Florencii, se stala symbolem nám tak milého města. Stejně tak rozlehlá budova zámku, typická dvoukřídlá barokní stavba, na niž navazuje na naše poměry jedinečná francouzská zahrada. Do prostor doslova úchvatného zámeckého Sálu předků jsme chodívali díky pozvání ředitele místní základní školy Ladislava Šabatského, vynikajícího hudebníka, na koncerty barokní hudby nebo na vystoupení skvělých interpretů poezie Otokara Březiny, jakými byli především Radovan Lukavský a Vladimír Doležal. Spojení básníkovy odkazu, neopakovatelné architektury, dlouholeté hudební tradice a velké odpovědnosti současných jaroměřických občanů nás při každé návštěvě doslova okouzlo.

Tato vzpomínka na město i na krásnou cestu krajinou Třebíčska je z dnešního pohledu již téměř ponořená v čas. V souvislosti s událostí

naznačenou v titulu však vystupuje se všemi detaily a utvrzuje mne v přesvědčení, že setkání s naším jediným novodobým prezidentem v pravém slova smyslu se mělo uskutečnit právě zde.

Bylo to velké překvapení, když nám v posledním březnovém týdnu 1999 zavolal dlouholetý předseda SOB Ferdinand Höfer, že máme možnost setkat se krátce s Václavem Havlem při jeho návštěvě Jaroměřic, která bude součástí jeho cesty po západní Moravě s cílem navštívit atomovou elektrárnu v Dukovanech. Vzápětí se ozval Jiří Kuběna s povzbudivou nabídkou, že mě s prezidentem seznámí. Když jsme dorazili do Jaroměřic, bylo jasné, že mimořádná návštěva vyvolala náležitou pozornost. Kolem hřbitova, na němž měl pan prezident uctít básníkův hrob a zúčastnit se pietní vzpomínky, se sešla snad polovina města. Pozvolna jsme se s celým zástupem dostali až na dohled skvělého sousoší Františka Bílka *Básník a jeho sestra Bolest*, svědectví hluboké duševní spřízněnosti obou tvůrců. Čekání v povětří doslova zimním trvalo dlouho, ale pospolitost s tolika blízkými a společnou představou setkání spojenými lidmi byla svým způsobem neopakovatelná. Všude bylo plno naděje, v očích lidí i ve větvích stromů, které už dýchaly první předzvěsti jara.

Ve velkém zástupu jsem Jiřího Kuběnu nezahlédla, ale moje pocity neztratily na intenzitě. I představa třeba jen letmého setkání s mimořádným člověkem těšícím se tehdy úctě většiny národa byla pro mě zadostiučiněním. Ale dočkali jsme se. V čele nevelkého hloučku blížícího se k básníkovu hrobu kráčet jako herold, jako praporečník básník Jiří Kuběna, dlouholetý prezidentův přítel, jeden ze „šestatřicátníků“. Za ním zcela nenápadně s hlavou odkrytou (nikoliv však bosý) šel nejpřednější muž našeho národa a celý se chladem choulil do svého zimníčku. Vyslechli jsme jeden z řady Kuběnových projevů věnovaných Březinovu odkazu, v tomto případě zvlášť vzletný, a neradi a pomalu jsme se

chystali k odchodu. Lidé se snažili v mezerách mezi svými sousedy ještě zahlédnout prezidentovu tvář. Tak jsme si počínali i my – moje tišnovská přítelkyně Olga, já a správkyně básníkovy muzea paní Zora Ergensová. Díky jejímu pozvání jsme se mohly dostat do přeplněné studijní knihovny a čekat na chvíli, kdy pan prezident ukončí návštěvu muzejní expozice.

Tentokrát čekání netrvalo dlouho, brzy se na schodišti začali rojit prezidentovi osobní strážci, pak se objevila mohutná postava Jiřího Kuběny a teprve poté opět ve svém zimníčku Václav Havel. V té chvíli mě Jiří upozoroval, prorazil si cestu zástupem a beze slova mne uchopil za rameno. Lidé kolem sice tiše reptali, ale uvolnili nám cestu, a tak se stalo, že jsme se náhle octla tváří v tvář Václavu Havlovi. Slyšela jsem mnoho o jeho plachosti a ostýchavosti, ale pochybovala jsem o ní, nedokázala jsem si ji spojit s jeho silou. Moje překvapení z prvního pohledu bylo veliké. Úsměv, kterým mne prezident obdařil, byl opravdu plachý, jemný a velmi přátelský, což mě uvedlo do velkých rozpaků. Stála jsem tváří v tvář člověku unavenému celodenním náročným programem, prochládlému a zajisté i hladovému a před ním stála neznámá osoba s všední nezajímavou tváří... Přesto jsem se odhodlala a podala mu svou knihu Zářivá samota, která rok předtím vyšla a v níž jsem zachytila osudy Anny Pammrové na Tišnovsku. V rozpacích, jak navázat rozhovor, jsem otevřela obrazovou přílohu a ukazovala fotografie z pohřbu Anny Pammrové, v jehož čele kráčeli tehdy v roce 1945 devítiletý Václav a sedmiletý Ivan Havlovi. Pan prezident se neočekávaně rozpovídal, velmi přátelsky a velmi neoficiálně. Okamžitě si vzpomněl na chvíli, kdy se při návratu ze žďárecké školy setkali s bratrem s paní Almou Křemenovou, neteří Anny Pammrové, která je vyzvala, aby se s ní přišli rozloučit. Sousedka Havlových byla podle slov pana prezidenta prvním člověkem, jejíž pohřeb v životě viděla. Přesto na tuto chvíli vzpomínal s lehkým úsměvem. Cítila jsem, že by ještě vyprávěl, ale nedočkavost dalších zájemců o rozhovor s ním byla víc

než patrná. Podala jsem mu ruku a ucítila stisk teplé lidské dlaně. Nevím, jak jsem se dostala před budovu muzea. Malé náměstí bylo zalité sluncem a někdejší takřka zimní chlad naprosto zmizel. Měla jsem pocit, že se i to všechno jenom zdálo.

*Návštěva Václava Havla v Jaroměřicích,
v pozadí Jiří Kuběna, vpravo Ferdinand Höfer*

Tasov stále aktuální – demlovský i nedemlovský

Václav Zábřha

Po smrti Karla Švestky v roce 2012 (posledního Tasovana z literárního trojhvězdí Deml, Vodička, Švestka) se zdálo, že budeme na Tasov už jen vzpomínat. V mém případě se tak nestalo, a to i vlivem mých mimoliterárních zálib. Již v roce 2013 jsem ve svém vlastivědném článku o stavbách architekta Bohuslava Fuchse v našem kraji musel zaznamenat v Tasově kromě Demlovy vily v Bosně i jím projektovaný obecní dům poblíž kostela. Kdyby mě na něj pan Josef Pěňčík neupozornil, tak jsme to asi do dneška nevěděli.

Neuplynul ani rok, když nám s p. Cecavou naši vlastivědní přátelé oznámili pozoruhodnou zprávu o významných archeologických objevech v okolí farní budovy v Tasově. Fara byla pro nás „dosavadní znalce Tasova“ podobně utajená jako ten obecní dům. Znamý brněnský archeolog prof. Josef Unger zakončil se svými spolupracovníky několikaletý výzkum, jehož výsledky obec Tasov představila veřejnosti v květnu 2014. V tasovské sokolovně jsme byli seznámeni s nálezy od poloviny 13. století (rotunda, asi 3 následné kostely, přibližně 123 hrobů a mnoho dalších cenných předmětů). Dvě kostry byly dokonce označeny jako pozůstatky historicky doloženého místního rodu Tasovců z rozhraní 13. a 14. století. Jejich ostatky byly po zádušní mši v místním kostele slavnostně uloženy do nově zřízené hrobky. Důsledkem výše popsáných objevů bylo v dubnu 2015 uspořádáno v Tasově odborné kolokvium spojené se stálou výstavou o všech výzkumech v nově zbudované kapli sv. Michala. Tuto výstavu jsme si prohlédli až v červenci 2015 za odborného doprovodu současného faráře Mgr. Pavla Kryla, jenž se na všech těchto akcích velmi významně podílel. Ještě k prof. Ungrovi – tišnovská šibenice prezentovaná veřejnosti

Milošem Syslem v kině Svratka v únoru 2015 byla probádána také jeho výzkumnou skupinou.

*Prezentace archeologických objevů
na dvoře fary v Tasově
(převzato z internetu)*

A docházíme do roku 2016, jenž nastolil zase demlovskou tematiku. Již v únoru bylo nutno se přihlásit u brněnských vlastivědců na atraktivní červnový zájezd do zrenovovaného známého východočeského Kuksu. Pro poučené to znamená především barokní sochař Matyáš Braun a jeho tehdejší zaměstnavatel hrabě František Špork se svou zámeckou výstavbou.

Připomínám Věstníky 23, 24 z 2003 a 2004, kde jsem psal o ženách kolem Jakuba Demla, z nichž jedna byla hraběnka Kateřina Šporková, přesně německy Swerts-Sporcková (1895–1945). S ní se Deml stýkal v letech 1931–34, tedy v čase mezi Pavlou Kytlicovou a Marií Rosou Junovou. V přípravě na červnový výlet do Kuksu mě Jana Černá z Mahenova památníku upozornila (s poradci jde všechno snadněji) na historicky a literárně velmi fundované stati v časopise Host 3/2016 o Šporkově Kuksu, o vazbách J. Demla na rodinu Swerts-Sporckovu a samotnou Kateřinu S. – S. od autorů Adámka, Kuběny, Veselského a Zadrobílka. Dokonce je tam i fotka Kateřiny z návštěvy Demla v Tasově, podrobnosti o jejím manželství a vysvětlení její unáhlené sebevraždy kvůli údajně padlému synovi na konci války v roce 1945. Doporučuji k podrobnému pročtení, neb mé povídání z Věstníků velmi vybledává!

Obnovený Kuks poskytuje velkolepé zážitky, i když Braunův lesní betlém stále čeká na svou záchranu. Omezím se jen na závěrečnou prohlídku hrobky, kde je i mohutná ozdobná urna hraběnky Kateřiny. Mladý vzdělaný průvodce ocenil můj dotaz, zda jde určitě o onu hraběnku, jež se stýkala s Jakubem Demlem. Brzy po Kuksu jsem v létě uviděl v Mahenově památníku ležet volně na stole knihu „Sedm let jsem u vás sloužil“ vydanou Danielou Iwashitou 2015 v ediční řadě Korespondence Jakuba Demla. Knihu jsem měl ve svém seznamu, neb tento demlovský cyklus sleduji. Tentokrát jde o mimořádný, objevný počín. Vycházelo se z dosud neznámého rukopisu z padesátých let, tedy ze závěru Demlova života (zemřel v únoru 1961). Deml se zde v podstatě vypořádává se svým vztahem k Josefu Florianovi. Jejich kontakty trvaly přesně 37 let od 1904 do Florianovy smrti 1941.

Jsou popsány jak počáteční sedmiletá oddaná a vstřícná spolupráce, tak následné střídavé roztržky a smíry. Dočteme se ovšem i o mnoha jiných zajímavých epizodách z Demlova života. Kniha je napsána čtivě a přitažlivě. Já už se zmíním jen o počátku Demlova kněžství v německém prostředí v Kučerově u Vyškova. Jeho nedokonalá němčina mu také ztěžovala obvyklé kaplanské zaučování i pod zkušeným nadřízeným farářem. Demlova němčina, o níž bude řeč níže, zřejmě prodělala úspěšný vývoj, neb sehrála v třicátých letech u něho zajímavou životní a tvůrčí roli.

Nyní je třeba znovu vkročit do žhavé současnosti roku 2016, kdy se události hrnuly dost překotně, aby se znovu vracely do demlovských třicátých let. Zasluhou Mahenova památníku a rozhlasového Zelného rynku Aleny Blažejovské se ke mně donesly zprávy o chystané demlovské konferenci v září 2016 v Tasově. Také se objevila děkovná řeč Petra Holmana (1951) z udělení Ceny Toma Stopparda za jeho veledílo Březiniana II (1966–2006) vydané 2012. Po letmém nahlédnutí v roce

2013 jsem tedy letos zatoužil si tuto tlustou knihu o 1500 stranách více prohlédnout, neb jde o Holmanovo 40leté úsilí (už od 15 let!!) o proniknutí do Březinova díla a ostatních souvislostí. Tak jsem potom asi dva měsíce ve snaze získat větší hrubé povědomí knihou listoval, ledacos podrobněji pročetl, aby mohl vzniknout aspoň stručný přehled po jednotlivých rocích jako pomůcka k nějaké diskusi event. k opětnému čtení. Vytanuly i otázky směrem k odborníkům mi přátelům jak knihu zvládnout. Všiml jsem si i zmínky o Demlovi na str. 626 k roku 2002, kde Holman zveřejňuje dost odvážné názory Ivana Diviše z jeho Teorie spolehlivosti na Demlův vztah k Pavle Kytlicové a Rose Junové. Jak výše uvedeno, časově mezi nimi byla hraběnka Šporková.

Konference byla třídenní, ale já jsem kvůli souběhu s dalšími akcemi byl nucen ji sledovat jen zprostředkovaně přes Zelný rynek. Tam hovořila Alena Blažejovská vedle hlavní pořadatelky Daniely Iwashity (ta mj. avizovala vydání dalších 10 knih o Demlově korespondenci) také s brněnským germanistou Romanem Kopřivou. Oba mě upozornili znovu na Demlovu němčinu spjatou v 30. letech právě s německou hraběcí rodinou Šporků. Velmi poutavě potom oba probírali jakési mně naprosto neznámé Demlem německy napsané básně, jež měly obrazet Demlův vztah k německé hraběnce.

S mým sluchem mně stále unikal přesný název té básnické sbírky, a to i přes asi tři opětné poslechy z internetu. Pomohla mně Moravská zemská knihovna, kde se při digitálním půjčování děl Jakuba Demla objevila jako asi 165. položka s názvem **Píseň vojína šilence** ve dvojím vydání. Začal jsem česko-německým vydáním z roku 1996 s ilustracemi Emanuela Ranného. Nestránkovaná kniha obsahuje vpředu český překlad Ladislava Dvořáka, vzadu jsou německé básně, jež přesně odpovídají původnímu německému vydání z roku 1935. Toto německé vydání 1935 není jen

němčina o 60 stranách. V úvodu je Demlův delší český vysvětlující text a následuje německá předmluva od básníka Karla Eduarda, jemuž Deml německy děkuje. Od strany 35 po stranu 60 jsou Demlovy básně v němčině. V němčině zní název sbírky „Das Lied eines wahnsinnig gewordenen Soldaten“ a za jakousi nejvýraznější reflexi na Kateřinu Šporkovou lze snad považovat trojverší: *Meine Reine, – meine Keine, – meine Meine!*, což Dvořák přeložil: *Čistá má, – žádná má, – má, má, má!*

Prosím čtenáře o porozumění, neb to bylo pro mě složité téma, jež si snad zasluhuje aspoň tuto mou zjednodušenou informaci a snad jsem i případné zájemce a nadšence pobídl k dalšímu prohloubení uvedených okolností. Zdá se, že Jakub Deml nás stále zajímá, vzrušuje a znepokojuje.

DOPORUČUJEME

V pravidelné rubrice **Vlastimila Otáhala** tentokrát uveřejňujeme dva jeho příspěvky, první z nich byl připraven do minulého čísla Věstníku, ale nedopatřením, za které se omlouváme, nebyl otištěn.

Životní jubileum brněnského básníka

Dne 4. dubna 2016 se dožil osmdesáti let básník Ivo Odehnal. Narodil se ve Valašských Kloboukách. Rodištěm jeho otce byly brněnské Židenice. Přesněji krásná Stará Osada, spíš venkov než městská ulice. V dětství sem Ivo jezdil za babičkou a dědečkem. V roce 1957 se odstěhoval do Brna natrvalo. Vystřídal celou řadu zaměstnání. Po studiu působil jako středoškolský i vysokoškolský učitel. Byl ředitelem nakladatelství Blok, vedl brněnskou pobočku vydavatelství Fortuna Print. Nyní žije v Ostopovicích u Brna. Debutoval roku 1961 v ostravském Červeném květu. Jeho básně jsme si mohli přečíst v časopisech Plamen, Host do domu, Sešity pro mladou literaturu, publikoval v Literárních novinách. První sbírka ***Hladné, pusté*** mu vyšla v nakladatelství Blok v roce 1970. Je autorem dvaceti dvou knih básní. Jsou mezi nimi i tři tituly pro děti.

Pro dnešní Věstník jsem vybral básně ze sbírky ***Brněnská pasáž***. Dedikace *Brnu, městu, které navštěvují básně* napovídá, že kniha je poctou městu Brnu. Zařadil do ní šedesát básní. Devatenáct z nich uveřejnil v předchozích básnických knížkách. *Brněnskou pasáž* vydalo jako svou 350 publikaci nakladatelství Doplněk v Brně roku 2009. Ilustracemi vyzdobila Martina Kysucká.

O současném postavení básnického umění Ivo Odehnal říká: „*Poezie je vytlačována z našeho kulturního povědomí nenáročnějšími konzumačními aktivitami...*“ Věřím, že náš Věsrník přispívá k tomu, že jeho čtenáři se nevěnují nenáročným konzumním aktivitám.

Básně v Brně

Šel jsem nakoupit takové prozaické věci
jako jsou kalhoty
a nádobí – koráby kuchyňské alchymie

Že by se v tuto letní dobu
ve městě na kost vyprahlém
prodávaly básně
to mne ani ve snu nenapadlo

A přece na Jánské ulici
v obchodě zvaném FLORA
na černé tabuli se skvěla
básnická nabídka dne:

PROSO

SÍTĚ PROTI PTÁKŮM

SÉPIE

A mně se zazdalo
jako by tudy právě před chvilkou prošel
František Halas

I řekl jsem si nahlas:
Ptáček času bije křídly v mé hrudi
a živůtek má celý červený
ale básně
básně navštěvují Brno

Babiččina světnice na Staré Osadě

Vzduch voní ořechy
tichem a tújí
pradávné vzpomínky
tiše tu plují
(Do šera zašustil snop –
babiččin vetchý cop...)

Co chvíli almaře lupne v kříži

Babička klímá
Víčka ji tíží...

Janáčkův dům

Na zdech koncertní plakáty
nestydatě na sebe nalepeny

Večer co večer
z odvrácené strany Smetanovy ulice
pronikají plotem Janáčkovy zahrady
vůně houslových klíčů

Nad zdí
posypanou troskami lahví
(jako v Platonově jeskyni)

viditelně vzlétá
dirigentská hůlka

Na smrt Jana Skácela

Nad planetu duše vyletěla
hnána bičem dechu z těla

Když duše z těla vyletěla
hnána bičem dechu
smrt sedla na větev slov
a zakrákala

Čtyřverší žalem oněměla!

Jako srdce zvonu utržené
úzkost se žene
hlubokým úbočím

Proč básničky pláčou?

Vždyť tu zbyl sveřep
s huňatým obočím...

/7. 11. 1989/

Vzpomínka na Jaroslava Seiferta

Milí čtenáři,

Dnes Vám chci povídat o básníku, nositeli Nobelovy ceny za literaturu, Jaroslavu Seifertovi. Letos jsme si připomněli sto patnáct let od jeho narození a třicet let od jeho smrti.

Mezi české literáty vstoupil na počátku dvacátých let minulého století. Po skončení kruté, ničivé války chtěl dobývat všechny krásy i radosti života. Toto úsilí se odrazilo v jeho prvních sbírkách, verše vyjadřovaly revoluční myšlenky té doby. Sociální tón neopustil ani v dobách své básnické zralosti. Ale v jeho vrcholných sbírkách slyšíme stále více zejména hlas jeho osobitého lyrismu. Básníková lyrika jednou vytryskla z lidského srdce, prahnoucího po štěstí, jindy z něžnosti smyslů. Prahu, legendární dívčí ňadro připomínající tvar Řípu, neustále se vracející jara, lásku, naději i smutek, to všechno najdeme v jeho verších. Básníkův jazyk je úchvatný, ryzí. Verš naprosto srozumitelný.

K výročí umělcova narození vydalo nakladatelství Albatros v Praze ve společnosti Albatros Media a.s. básnickou sbírku Maminka. Je to její 9. vydání. V této podobě, s novými ilustracemi první. Je pozoruhodné, že na Slovensku současně s českou verzí vychází v překladu básníka Ľubomíra Feldeka Mamička.

Obě knížky ilustrovala slovenská výtvarnice Jana Kiselová-Síteková (1942). „Jemná barevnost, lehké linie její kresby zvyrazňují něžnost, bezbrannost, naději i lásku dětské duše“. (Ivan Matějka) Vážení čtenáři, předkládám Vám dvě básně z této sbírky.

U okna

Když přišlo jaro, na pešuňku
rozkvetly stromy v jarním slunkku.

Maminka, tichá jako pěna,
k oknu je v pláči odvrácena.

– Proč pláčeš, co máš za bolest,
řekni mi, čeho je ti líto?

– Však ti to povím, povím ti to,
až nebudou jednou stromy kvést.

Sníh padal hustě a co chvíli
vločky se na sklo přilepily.

U okna, bylo málo světla,
maminka tiše něco pletla
a měla slzy na očích.

– Proč pláčeš, čeho je ti líto?

– Však ti to povím, povím ti to,
až nebude jednou padat sníh.

(*pešunk = svah, násep)

Pavučina

Četl jsem verše Vrchlického,
když náhle po knize
pavouk mi leze beze všeho.

–Maminko, zab ho, bojím se ho!

–Proč? Nosí peníze.

A pavoučka jsme nezabili.
Kde však byl jaký kout,
pavouci síť nám zavěsili.
Musili jsme je každou chvíli
smetákem odtrhnout.

Ač od těch dob je nevyháním,
jsem věčně bez peněz.
Co kdyby – vzdechnu s pousmáním
a laskavě se dívám za ním,
pavoučku, klidně lez.

Až tuhle! Mezi dvěma klasy,
když po dešti jsem šel,
spatřil jsem síť. To bylo krásy!
A tolik stříbra nikdy asi
jsem už pak neviděl.

Tyto prosté, vroucné verše „jsou básnickou ódou na nejdůležitějšího člověka na světě.“ (citát z přebalu 9. vydání Maminky). Ve sbírce Maminka si čtu od roku 1954. Tehdy byla poprvé vydána. Mám ji rád. Stále v ní nacházím nové a nové krásy.

Ještě mi, prosím, dovolte, abych Vám nabídl báseň Ľubomíra Feldeka. Je z roku 1984, roku, ve kterém dostal Jaroslav Seifert Nobelovu cenu. To už byl Seifert těžce nemocen. Později báseň Jaroslav zařadil Feldek do sbírky Plakat' je krásne. Dovolte mi zde citovat z Feldekova doslovu k letošnímu vydání Mamičky: Keď český básnik Jaroslav Seifert (1901–1986) dostal v roku 1984 Nobelovu cenu, bol už ťažko chorý a k tej

cene sa vyjadril iba šiestimi slovami. Citujem ich aj v básni, ktorou som ho vtedy pozdravil a ktorá sa volala tak ako on:

JAROSLAV

„Necítim se dobře,
ale mám radost,“
povedal Seifert,
keď mu v nemocnici
šetrne zvestovali,
že má Nobelovu cenu.

Za tých pár sekúnd,
čo ho niesla k hrobu
opalizovaná
televízna lopta,
stihol usporiadať
rýchlokurz poézie.

Šiestimi slovami
vysvetlil miliónom ľudí,
kde je zakopaný
ten pes so zvláštnym menom
Býti básníkem.

CO SE UDÁLO

Návštěva Podhoráckého muzea

Ve středu 5. října 2016 jsme se sešli v Podhoráckém muzeu na domluvenou komentovanou prohlídku výstavy **Lucemburkové a klášter Porta coeli**. Naším zasvěceným průvodcem výstavou byl PhDr. Josef Zacpal. Tuto hodnotnou výstavu jsme stihli navštívit těsně před jejím úspěšným završením, kdy v posledním týdnu byla obohacena o několik unikátních exponátů – monstranci z farního kostela v Tišnově datovanou k roku 1520 a makety rukopisů ze 14. století, jejichž originály uchovává knihovna benediktinského kláštera v Rajhradě.

Kalendář Osobnosti Tišnovska

Anna Pammrová byla z iniciativy pana Františka Jílka zařazena do kalendáře Významné osobnosti Tišnovska 2017, který vydala společnost Art Periscope. Dalšími představenými osobnostmi jsou například Emanuel Ranný, PhDr. Karel Fic, MUDr. Petr Fruhwirt, Alois Řezáč a Božena Škrabálková. Kalendář je možné zakoupit v informačním centru v Tišnově a v Muzeu města Tišnova.

Výroční schůze

V sobotu 17. prosince se konala výroční schůze SAP, letos zvláště důležitá. Bylo totiž potřeba schválit nové stanovy naší společnosti a zvolit nový výbor, abychom mohli přistoupit k vyžadovanému doplnění registrace občanských sdružení, která se mimo jiné formálně stávají spolky. Výbor Společnosti Anny Pammrové z.s. (zapsaného spolku) je tříčlenný. Předsedkyní byla zvolena Helena Pernicová, dalšími členy Václav Zábrša a Zdeňka Dohnálková. Naše dosavadní předsedkyně Vlasta Urbánková, které děkujeme za mnohaleté předsednictví, zůstává čestnou předsedkyní a bude se i nadále výrazně podílet na organizování činnosti naší společnosti.

Milým hostem výroční schůze, která byla zároveň tradičním předvánočním setkáním, byla malířka a ilustrátorka Lidmila Dohnalová z Velkého Meziříčí. Besedovali jsme s ní o dětství na břehu řeky Oslavy, v objektu tzv. Papírny u Tasova a o jejím tatínkovi, knihaři a spisovateli Stanislavovi Vodičkovi. Zazněly také ukázky z jeho knihy poetických črt *Tam, kde usedají motýlové*.

Beseda s Lidmilou Dohnalovou v tišnovské knihovně 17. prosince 2016

CO SE CHYSTÁ

Ve čtvrtek 19. ledna 2017 bude v Galerii Josefa Adamce, v budově Obce křesťanů v Praze-Bubenči (Na Špejcharu 3, Praha 7) zahájena výstava Milady Škárové „Anna Pammrová (1860–1945) ve žďáreckých lesích (1896–1945) NA CESTĚ K ZÁŘNÉMU CÍLI“. Garantem výstavy je Společnost Františka Bílka a je otevřena každou středu (15.00–18.00) a neděli (12.00–16.00) až do 12. února 2017. K návštěvě výstavy zveme především naše přátele a příznivce z Prahy a děkujeme dr. Františku Kožíškovi, předsedovi SFB, za její uspořádání.

Lidmila Dohnalová: Zahrada domu Jakuba Demla

*(ilustrace ke knize Stanislava Vodičky
Básník Jakub Deml v Tasově)*

Vydala Společnost Anny Pammrové z.s., Tišnov

Redakce: Helena Pernicová a Vlasta Urbánková

Předtisková příprava: Hana Dohnálková

**web: annapammrova.cz
helenapernicova@gmail.com**